

EL BORINOT

Setmanari il·lustrat

20 cms.



ANY IV. N.º 155

11 NOVEMBRE 1926

PREU DE SUBSCRIPCIÓ: 2'50 PTES. TRIMESTRE

LA CORRESPONDÈNCIA A L'ADMINISTRACIÓ: ANGELS, 22 I 24. — BARCELONA



Camp de Roma. L'Aqua Claudia Clixé E. N. I. T.

2. - EL BORINOT.

Del balconet estant

El passat dijous fou diada assenyada, dia de Sant Carles.

Els Carles tenen en la nostra societat, relativament breu, de gent de lletres i celebritats, un tros ben llarg. Feu el favor de comptar:

Carles Rahola, Carles Riba, Carles Cardó, Carles Magrinyà, Carles Capdevila, Carles Soldevila (una vegada més, compte amb els Capdevila, Soldevila, etc., etc.) i encara un altre afegia: Domènec Carles.

Es molt escaient que homes d'aquesta talla i d'aquest tarannà fossin batejats amb nom de Carles. Però qui va illuminar els padrins a posar aquest nom? Per quines pronòstiques es degueren decidir a triar el nom del gran cardenal i savi Borromeo?

No pogué influir, per ventura, més o menys precisa, l'evocació d'aquell Carles, anomenat el Calb, el fundador de la reial dinastia nostrada?

Qui més hi sàpiga, que més hi digui.

* * *

Fa cosa d'un parell de setmanes, "La Veu de Catalunya" publicava sota la rúbrica de "les idees i les imatges" un llarg article sobre cubisme, motivat per un article de l'Artís, que va publicar el nostre tan estimat, popular i simpàtic BORINOT.

El senyor Josep M. Junoy, l'infadigable, el fundador i director de "La Nova Revista", va tenir-hi un oblit verament extraordinari i excepcional: no es recordà de citar EL BORINOT, en el qual havia aparegut aquell famós article.

Però EL BORINOT, que, si és tabalot, també és generós, ja! li ho perdona.

De tot cor.

El senyor Junoy es mereix això i molt més.

* * *

Als aparadors del fotògraf Amadeu, al costat del Canaletes, hi ha exposades les efígies de Josep Carner i Melcior Font.

Josep Carner, allí tot d'una peça (volem dir la seva testa), mirant decidit, quadrat, solemniat, com qui planta cara, clàssicament.

Melcior Font, una mica acalat, de perfil, submis i dolç, romànticament.

No sabem per què la gent s'ha d'afallerar tant per Rodolfo Valentino, malaguanyat!

* * *

NIT DE BOIRA

La nit em vela els ulls amb un llençol de blanca farinosa polseguina d'estels esmicolats. No veig l'estol de llums, color morents, color de dol i panteixar de sina.

Ahir i de tot temps—joiells i flors—, la nit feia camí, prò molt impia. Els llums del carreró eren els plors perduts, que ens són ocults de tants dolors d'un dia i altre dia.

Serà la pietat que les entranyes et punxa amb el fibló roent d'un crit? O bé amb un gest cruel i fred m'enganyes perquè tota envanida ets,—o nit!—, espessa de l'oblit?

L'àfany, la inquietud m'agullonaven i un clam eixia de mon cor feixuc: "Qui ets"? Mos pensaments tots escoltaven. I l'eco dins la nit és un lladruc que em pren i em fa poruc.

Qué duus, o nit de boira! dintre ton si [pregon?

Serà el panteix de ta ranera tosca, bleix de morent o plor d'un infantó? Però com un esquinc, dintre la fosca lletosa, s'estremia el carreró del flam d'una cançó.

Del concurs literari de l'Any Franciscà

Es publicà el veredicte emès en aquest Concurs, que forma part dels actes de caràcter cultural que els Pares Caputxins han organitzat enguany a honor i llaor de Sant Francesc. Els autors de les composicions premiades ja s'han fet conèixer, tal com fou demanat, i entre ells figuren noms importants del nostre món literari. L'Himne del VII Centenari de la Mort de Sant Francesc ha resultat ésser de mossèn Llorenç Riber. El petit poema franciscà (tema II) és degut a Tomàs Garcés. Melcior Font és l'autor del recull d'Idillis. Joan Llongueres és qui ha escrit l'aplec de cançons, a la manera dels antics "Laudes". Els Goigs del Sant han estat compostos pel reverend P. Hilari d'Arenys de Mar. I, finalment, el poema franciscà d'estructura lliure, que constituïa el darrer tema del Concurs, és fill de la ploma de Josep Cadellans-Rossell.

A F O R I S M E S

Treiem del llibre "Doscents aforismes", de J. Uson, que acaba de publicar-se, els següents, amb algunes notes que nosaltres hi afegim, de la nostra collita:

Dóna la gent per segur
que el Kempis val un Perú;
però avui no hi ha ningú
que imiti a Cristo.

Es propi d'un filisteu
fer córrer per tot arreu
que les lletres de més preu
són les de canvi.

La novella i el dramot,
i l'"Eneida" i el "Quixot",
i el "Brusi" i "El Borinot"
són papê i tinta (1).

Pots ésser persona fina
sense llegir la doctrina (2).

Un llibre ben il·lustrat,
ben imprès i relligat,
no està pas exceptuat
d'essê un neula (3).

Fins el corrector més fi
pot confondre l'a amb la i (4).

L'escriptor de bona mena
s'ho tira tot a l'esquena,
i no li fan goig ni pena
els brams dels crítics.

Si no vols que et facin sang
no entris mai en cap estanc
demanant "Tirant lo Blanc"
ni l'"Odissea" (5).

Llibre que al vulgus agrada
serà una llauna acabada (6).

Hom pot emprar tinta negra
per a escriure un'obra alegre (7).

(1) Gràcies pel "requiebro".

(2) Quina?... Que sou anticlerical, senyor Uson, o ho féu per despit; perquè potser havíeu estat seminarista?

(3) Suposem que no es refereix al de "Doscents Aforismes" del senyor J. Uson.

(4) I àdhuc l'autor s'hi pot confondre.

(5) Ens ha fet bastanta gràcia.

(6) La qual cosa no "quita" que també pot ésser llauna si no agrada.

(7) Pleguem!

4. - EL BORINOT.

Poema a la morta

A Josepa Altarriba, in memoriam

I

Gelà la rosa dels teus llavis, tendra,
la mort; i els ulls tan bells d'un setí dolç
i bru, i fulgent, ara els tens plens de cendra,
de fang, de pols.

II

S'obre la tomba quan a pregar vinc
i em sento caure els teus cabells damunt
Tu reprens vida o jo com tu esdevinc,
com tu difunt.

III

Un calze de l'argila jo beuria
on el teu cos hi és cendra, pols i fang.
Essència d'or per l'esperit seria
i per ma sang.

IV

Plantaré entorn d'aquesta creu de fusta,
perquè eres pura i bella, embriagants
roses de neu i de color venusta
pels vianants.

V

I tallaré sobre la llosa grisa:
"Dóna'm la mà que encara em crema el pit
el cant d'amor que, anys ha, dintre meu frisa
i mai t'he dit."

PERE GUILANYÀ (1)

(1) Del llibre de recent publicació: "Voluptat".

FILOSOFIES BARATES

Mantes vegades, un s'adona que estima,
després d'uns anys que es pensava estimar.

Anima tranquil·la, aliment del cos.

Sentir la música sense comprendre-la és com llegir el diari cap per avall.

Cal que vegis en perill de perdre
el que estimes, per comprendre'n tot el seu valor.

El gust no és en els objectes, sinó
en el paladar dels qui els gusten.

L'home que no sap el que vol, és
com un ruc voltant la sínia; viu sense
saber per què viu: viu sense saber
què roda i per què roda.

L'espiritualitat és la base de ben-
aurances i malaurances.

Són molts que fan el que saben i
no saben el que fan.

L'originalitat és la preocupació
americana i mantes voltes la confonen
amb l'extravagància.

De la tragèdia al ridícul sols hi ha
una passa, per això moltes coses trà-
giques fan riure.

L'orgull i la vanitat són tan iguals
que gairebé sempre es confonen.

MARCIUS

TARDOR

Plou; l'aigua fina com un serrell
embolcalla el carrer tot gris,
la terra és roja; baf de bordell:
fang en la terra, l'atzur és llis.
Jo, poruc, darrera un vidre,
contemplo els vianants que van passant.
La mare em crida: vina a seure,
i el sopà entaulat veig fumejant;
Fa estona, l'estómac va remorejant:
sospiro, m'hi atanso calmosament,
dic: prou! a la mare que va escudellant,
agafo el pa, i el llesco amatent.
El carrer és fosc, és negra nit
la pluja no ha parat de davallà.
Deixo la taula, em fico al llit,
i tot s'ha acabat fins l'endemà.

UAB
Biblioteca de Publicació
i Hemeroteca General VILLÁ



LA MUNTANYA, per J. B. Porcar.

En el llibre de poesies «En el llindar» de A. Martí Monteys.

6. - EL BORINOT.

LA VESTA BLANCA

(*Legenda Lorenesa*)

Hi havia allà en els antics temps en la Lorena prop la ciutat de Metz, un cavaller que havia per nom Artur, el qual era casat amb una hermosa dama, que s'anomenava Brunilda.

Vingueren les Croades i el cavaller enardit de fe religiosa, féu vot d'anar-hi. Quan la seva esposa ho sapigué tingué gran tristesa per por de no tornar-lo a veure i li pregà fés mercè de no deixar-la, més la resolució d'ell era massa ferma i no tingué la pobra altre remei que sacrificar el seu amor al bé de la religió cristiana.

Mes, abans de que se n'anés, ella amb les seves mans pròpies li féu una vesta blanca amb una creu roja al mig, com a croat que era, pregant-li que mai se la tragués de sobre.

Ell partí i ella quedà trista i sola en l'antic castell. I volgué la mala sort que el cavaller caigués presoner en una de les primeres batalles.

Els infidels el junyiren com un bou a una arada i li feien llaurar la terra, i quan el pobre, cansat i abatut reposava un xic per reparar ses forces, o quan pensant en sa fidel esposa, se li escapava de sos ulls una amarganta llàgrima, els saions dels seus enemics, il pegaven amb els seus ferrats bastons amb tant de furor i ràbia que la sang tot sovint de son cos brollava. Mes per tant que rajés, la seva vesta permaneixia sempre immaculada, tan pura i blanca com el primer dia.

Cas tan estrany arribà a esment del rei de Moreria, qui féu comparèixer a l'esclau i li preguntà d'on era i perquè la seva vesta tenia tal propietat que era cada dia més blanca i nova.

El cavaller contestà que aquella vesta era un present de la seva esposa que li féu al partir ell a la guerra, i que seria sempre blanca i hermosa mentre aquella li guardés sa fidelitat.

El rei moro quedà amb tal resposta

més estranyat que abans i esdevenint-li el desig de veure si el cavaller deia vritat i era la túnica tan meravellosa com suposava, envià secretament un servidor al castell de Brunilda per veure si podria enamorar-la.

Carregat d'or i pedreries arribà el missatger al castell i donà a la fidel esposa la nova de que son marit era en cautiveri de moros.

Al sentir això ella esclatà en plor, i per més que aquell amb dolces paraules i rics presents procurà fer-li oblidar sa pena, en cap manera pogué lograr els seus desitjos, ans el contrari com més angoixada, més casta i fidel es mostrà a son espòs, per manera que el missatger, gastat tot el que duia, no tingué altre recurs que entornar-se'n cap a moreria.

Mes veureu quina resolució va prendre ella; es vestí de peregrí i portant una arpa al coll com un trovador d'aquells temps o un *minnessinger*, s'embarcà a Venècia amb la mateixa nau en què embarcat s'havia el missatger, i ambdós sense que aquest l'arribés a conèixer, feren la mateixa via.

I quan foren en la terra del Soldà ella s'hi presentà i tocà l'arpa amb tanta gràcia i dolçura, que aquell arribà a oferir-li ses més riques joies; mes ella refusà, per tal que no era allò el que volia, i demanà sols en preu, la llibertat d'un esclau cristià.

El Soldà va enutjar-se'n, mes delirava per la música, i per fi va accedir-hi.

Llavors ella es féu obrir la presó dels esclaus i recorrent ses llargues cambres, escollí el seu espòs, el qual tampoc la va conèixer.

I ambdós es dirigiren a una nau i s'embarcaren, i quan foren en terra d'Alemanya, ja prop son castell, el pelegrí prengué comiat del cavaller, demanant-li emperò abans de separar-se, que com a memòria seva li dongués un tros d'aquella meravellosa túnica; al que accedí ell.

I féu ella per a arribar abans al cas-

Llibres & lletres

tell i sortir-lo a rebre; i quan ell fou a la porta de son tan plorat castell, es trobà als braços amorosos de la seva esposa, llençant ambdós un mar de llàgrimes.

Content el cavaller donà una gran festa, emperò en mig d'ella, un l'insinuà si la seva esposa havia estat fora de son castell, i altre en veu baixa li contà com se n'havia anat i era estada més d'un any lluny sense que ningú en sapigués cosa, altre, si abans hi havia anat a veure-la un cavaller; i així, de paraula en paraula anà posant-se tant negre el cor d'Artur, que jurà venjar-se de la seva infidel esposa: i així fou que en mig del convit, quan el vi anava omplint les cisellades copes, i semblava que la alegria ho omplenava tot, amb to sarcàstic demanà a Brunilda quina era estada la seva conducta durant sa llarga absència.

Ella ho comprengué tot, i sense dir paraula eixí de la sala i se n'anà a la seva cambra, on es posà el vestit de peregrí i collí l'arpa. I quan tots la creien perduda i culpable, entrà arrogant en la sala, es posà a cantar una de ses dolces i tendres tonades i féu entrega a son espòs del tros de vesta blanca que aquest en memòria li havia donat.

Aquell no capigué en si de sa gran sorpresa i llençant-se als braços de sa esposa la declarà la més santa i esforçada dona que hi hagué sobre la terra, que bé s'ho mereixia, i així fou proclamada per tots; si no és per sos detractors que avergonyits en fugiren; i encara gràcies que altra pena els pertocava.

FRANCESC MASPONS I LABRÓS

SCHERZO

NIT

Per gent honrada, el camp — diu saviesa: mira la lluna com, del cel despresada, neda pel rec; ai, tresor del Perú!
No tinguis por que la prengui ningú.

LLUÍS BERTRAN I PIJOAN

—Ha sortit un llibre de "Nous articles inèdits" d'A. Esclasans.

—Ha sortit el primer volum de "Poesies completes", de Marian Aguiló.

—Ha sortit "Darreres balades", llibre de poesies d'Apelles Mestres (Els dos darrers, són de la Biblioteca de la "Il·lustració Catalana").

—Ha sortit el primer volum de "Crònica", de Jaume I, de l'Editorial Barcino, número 12 de la "Collecció Popular Barcino". Duu interessants gravats.

Ha sortit el número 13 de la mateixa "Collecció", amb la biografia de "Jaume I", per Ferran Sodevila.

—Al Novetats s'ha estrenat "Marçal Prior", 5 actes, de Josep M. de Sagarra.

—Ha sortit el llibre, "Renyines d'enamorats", de Narcís Oller; proses.

—Ha sortit el llibre, "De tot vent", de Mossèn Lluís G. Pla; proses. Aquest i l'anterior són de la biblioteca de la "Il·lustració Catalana".

—Ha sortit el quart fascicle de monografies mèdiques: "Immunitat i vacunoteràpia preventiva", per Pere Domingo.

—Ha sortit el llibre de versos, "La quietud del Pandís", de Josep Munteís, amb un pròleg de Tomàs Garcés.

—Ha sortit el primer llibre de poemes de Pere Guilanyà: "Voluptat", amb un pròleg de Ventura Gassol. Editat a París.

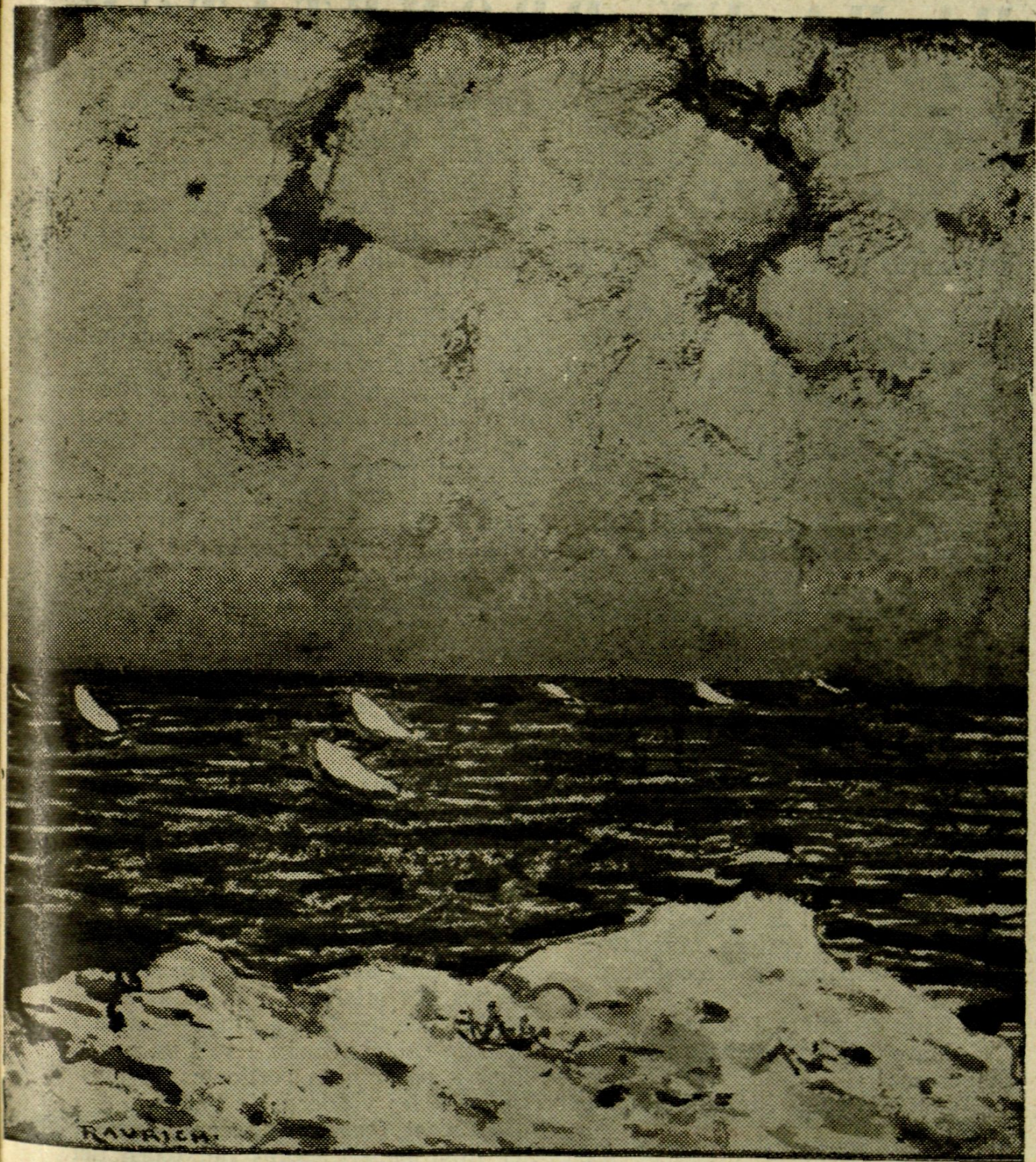
—"El Pla de Bages", diari de Manresa, comença de publicar una "pàgina de poesia".

—Ha sortit un altre fascicle de "Revista de Poesia".

—Ha sortit "Doscents aforismes: màximes, sentències i consells acooblats per J. Uson i endreçats als amants del llibre. De l' "Editorial Lux". Impremta "La Neotípia", Barcelona.



EL TEMPS, per J. Obiols.



EL MAR, per N. Raurich.

de A. Martí i Monteys.

HI HA UN PROMETATGE

—Mare de Déu, ¡quin tràfec hi ha en aquesta casa!

—Mira, Munda, agafa el plumero i passa'l una mica per aquests mobles, que estan que s'hi pot escriure. Miquela, vés a escombrar l'escala i frega els poms amb una mica de blanc d'Espanya. Ai, tinc un cap com un bou!

—Mare, ¿em deixa anar al terrat a fer volar l'estel?

—Vés allà on vulguis, mentre em deixis estar quieta.

—No, senyora: no li deixi anar, que s'enfila a la barana i pot caure.

—Ai, tens raó. Noi! Noi!

—Què mana?

—Que no te'm moguis d'aquí. Ca... ¡Si jo no sé lo que em dic ni lo que em faig!

El xicot, a pesar de ser un ganàpia de tretze anys, rebot el fil de l'estel, es posa a fer el bot en recó del menjador, i els ulls li comencen a espurnar com un tall d'esbargínia quan el salen.

—Oh, que no hi pensava i s'han de començar a treure les fundes de la *si-lleria*.

—Mama, aquesta em pren la fira de fer coudinar.

—Oi que no!

—¡Ai, criatures... que sempre em veniu entre peus! Ja veuràs, lo millor serà que aneu a costura. Munda!

—Estic espolsant els mobles.

—Miquela!

—Estic escombrant l'escala.

—Mare de Déu Santíssima! ¡Donya Esperança!

Anant a la cuina i traient el cap per la finestra del celobert:

—Què mana?

—¿Vol fer el favor de deixar-me la minyona perquè m'acompanyi les nenes a costura?

—Prou. Vés, Catarina.

—Ja li asseguro que tenim un dia!...

Donya Esperança treu el cap per la finestra del pis de sobre i pregunta:

—Què tal? Doncs que ja els té aquí a casa?

—No, senyora, no encara, fins a les onze!... Ja li asseguro jo que estem...

—Cregui'm, senyora Socors: ¡no es descuidi d'allò de la donació!

—Oh! ca, ca! Miri...

La senyora Socors va parar de repent. Havia alçat el cap per casualitat i de la finestra de cada pis havien desaparegut, com visions vàries, mestresses i criades, que, fregant candeleros de llautó amb un guant, pelant patates, fent mitja o esmocant peix, ja miraven si, amb la mà a l'orella, i abaixant el cap tant com podien, fóra possible treure en clar, per lo que sentís-sin, lo que ocasionava el tràfec que aquell dia hi havia al primer pis.

—Ja ens veurem, donya Esperança —va dir la senyora Socors, senyalant amb un ullet lo que havia sorprès.

—Ah! ja, ja; si tothom fes com jo, que no em fico en res... Ja ens veurem. Estigui bona.

La minyona ja havia baixat; la senyora Socors va posar un ceferino a cada noia, i els va dir:

—Vamos, aneu, filles meves. La mama ja us estima, ho sentiu?

—Faci'ns venir a buscar aviat.

—Bueno: vamos, aneu.—I, fent un petó a cada una de les quatre galtetes de les dos criatures, i dient a la minyona, que les duia a braç:—Cuidado que no caigui,—tanca i se'n va cap a dins a posar unes cortinetes de muselina a les vidrieres de l'arcova.

El xicot, fent el bot encara i apoiant el front en els vidres del balcó del menjador, dibuixava, amb l'alè amb què els entelava, les orelles i els nasos que aprenia de fer a estudi.

—Ai! deia la senyora Socors, tot posant encara les cortinetes—amb aque-

lles criaturetes a casa no hauríem fetes de bo.

De repent truquen a la porta, però un truc sec com un cop de martell.

La Munda deixa anar el plumero i va corrents a obrir.

Amb el modo de trucar ja hauran conegut que era l'amo de la casa.

—Que no heu sentit que trucava?

—A fe que no he pogut pas venir més aviat!

—Venir-hi!

I, traient-se dos bultos de sota el braç i deixant-los sobre la taula, s'assenta esbufegant de cansat, quan veient el xicot, diu:

—Noi: i això, que ens hem venut l'estudi?

—Han combregat el mestre.

—Dimontri de mestres, que sempre troben una excusa o altra per fer festa.

En això surt la Socors tota polsosa, amb alguna terenyina i els panys del mocador lligats a sobre el cap.

—Encara estem així?

—Home, doncs ¿com ho vols fer, si la casa encara no està arreglada?

—Estar-ho!

I traient, el senyor Pere (aquest era el seu nom), dues pasteretes, va dir:

—Té: omple això de serradures i posa'n una a cada costat de sofà, mentres jo me'n vaig a posar les *espelmes* en els candelabros.

Dit i fet. La mestressa complia les ordres de l'amo, mentres aquest canviava les espelmes dels candelabros per unes d'aquestes transparents que venen a can Fradera. Els candelabros eren dos índios que amb cada pluma de les que duien al cap aguantaven un dels sis brocs.

—A mi m'agrada que tot faci goig. ¿I la noia?

—Ja; ara és allí dins, que la pentinadora l'acaba d'enllestir.

—Com s'entén! ¡No saps que no vui pentinadores a casa!

—Bé; però ¿no saps que ella no se sap fer bé el monyo de manguito?

—Saber-ne!

—Mare de Déu! Per una diada així, bé és natural que es presenti d'una manera que faci goig als sogres.

De repent se sent un terratrèmol espantós. La minyoña que treia la pols d'un tamburet al balcó, entra corrents; la que fregava el pom de l'escala entra esbufegant.

—Ja vénen!—Ja són aquí!—Cuiti!

—Noia, ¿com estàs?—Acabeu d'arreglar això.—Mare, em deixa anar al terrat?—No.

Tot això se sent ensopegant amb les cadires, corrent de l'un cantó a l'altre, plorant el xicot que vol anar al terrat, i anant-se'n la pentinadora corrents i arreconada, com si hagués comès un crimén, per no trobar-se amb la fer que totes són unes bandarres i unes renya cara del senyor Pere, que li diu encobridores.

De repent truquen. El senyor Pere i la senyora Socors se fiquen en un quarto per aconduir-se un xic; tanquen les vidrieres de la sala; i la criada, obrint la porta, deixa entrar al senyor Cinto i al seu fill, que són els que hi van a demanar la noia.

—El senyor?

—Miquela: que entrin a la sala i s'aguardin—diu des d'on s'arregla, la senyora Socors.

—La criada els obre la porta de la sala, i pare i fill queden esperant-se: el primer assentat en el sofà i el xicot passejant-se.

El senyor Cinto havia sigut pastisser. Va arreplegar el principi dels secalls, que s'hi guanyava tant, i ara el tenim amb dos casetes al carrer d'En Llásticos, una gran panxa, cara quadrada i sotabarba.

El xicot és un xitxarelo dels del dia.

El seu pare va dir:—Ja que sóc un ase, no vui que el meu fill ho siga.—I el fa estudiar per advocat.

El pobre senyor està admirat del luxe de la casa.

—Caratsus!—pensa entre si.—Ja deurán anar bé, els capítols.

El xicot, tot passejant-se, xiula per

12. - EL BORINOT.

lo baix el vals de *Faust*, i s'atura a mirar els quadros, que són de la història del *Hijo pródigo*. Davant de cada un s'hi planta, i llavors, parant de cantar, llegeix: *Pide la herencia a su padre. Se entrega a la vida disoluta. Està apacentando unos cerdos*. La noia, dintre el seu quarto, aparta una mica la cortineta de la vidriera que dóna a la sala i els observa, quan s'obre la vidriera del frente i apareix el senyor Pere, mudat.

—Servidor de vostè.

—Com ho passa?

El senyor Cinto s'alça, i, volent fer compliments, comença a fregar els peus per terra, com si volgués treure el fang de les sabates.

—Seguin, seguin.

—Amb permís de vostè. (Tots s'asenten).

—Vaya, vaya.

—Endemés... sí, sí.

Ningú sap com començar. A l'últim el noi, que mal que mal és el menos tonto...

—Veníem per allò que li vaig dir.

—Ah! bueno: me n'alegro molt.

—La de casa no ha pogut venir per la ditxosa migranya, però ja ens ho hem parlat tot i per nosaltres no hi ha inconvenient.

En aquest moment, la senyora Socors obre una escletxa de la vidriera i fa:—Sit, sit... Pere, corda't la levita. —El senyor Pere, distret, s'havia posat una armilla vella de setí, i, com el setí fa allò que es talla, li penjaven tot de filagarses com si fos un gec d'andalús.

—Sit, sit!—tornava la seva dona; però, ca! ell no ho va sentir, i, cansada, ho va deixar córrer, tornant-se a ficar dins.

—Bueno, doncs, tindrè un gran gust...—diu el senyor Pere.—Perquè jo... m'entén?... no vui escalfar cadires a casa i... de seguida ho vaig dir al seu noi. Si vostè va amb bon fi, faci venir a parlar al seu pare.

—Si, senyor, doncs.

—Vaya, vaya.

—Vaya, vaya.

—I ningú sabia què dir altra vegada.

—Ja veurà, que coneixerà a la noia —diu el senyor Pere. I te m'apareixen per un cantó la senyora Socors i per l'altre la Tereseta, que donaven gust de veure.

Aquí ja poden pensar quina expansió:—Com va! Com ve? Per ara!...— i totes aquelles coses. La mare, elogiant les bones circumstàncies de la noia, ensenya uns punys de camisa que estava cosint.

A l'últim, com a mostra de la seva gran instrucció, entra en una saleta on en un quadro hi havia un lloro brodat amb felpons i a sota un lletrero que deia: *Teresa Pasquets lo dedica a su señor padre a los 17 años de edad*.

El senyor Cinto queda parat de la sort que ha tingut el seu fill. Queden en què dins pocs dies es darà l'anell, i no es parla d'interessos, perquè això és cosa d'hòmens, i els dos pares ja han quedat en què es veurien un vespre per tractar-ne.

Tothom queda que no hi veu d'alegria.

La noia ja diu papà al senyor Cinto.

El promès ja podrà anar-hi cada vespre.

En fi: va ser tal el contento, que el xicot va demanar altra vegada per anar a fer volar l'estel, i sa mare, distreta, l'hi va concedir.

A l'últim van quedar en què es farien els mobles i que per Nadal fóra el gran dia.

Avui som a Nadal. Ahir vespre, al camaril de la Mercè hi havia un casament. ¡Què m'agradaria de veure ells dos quina cara fan!

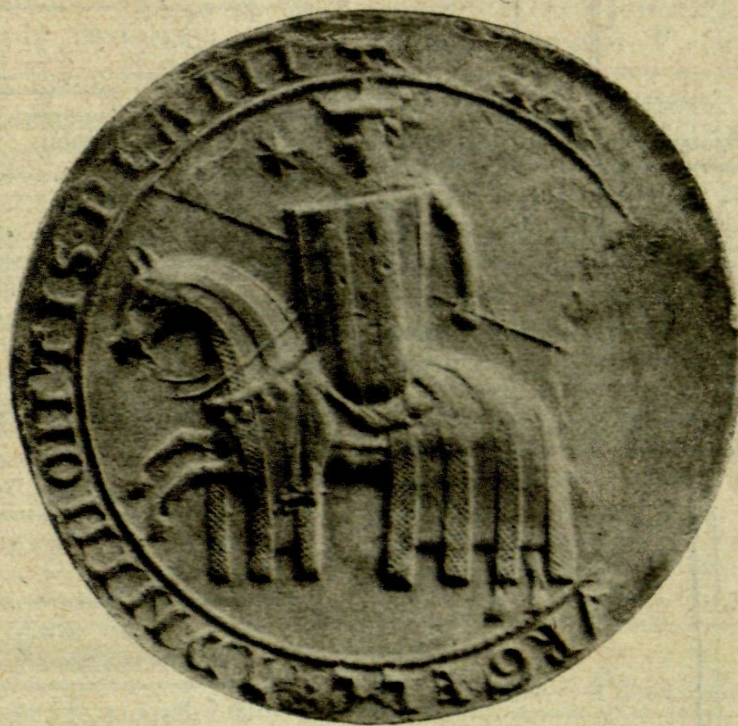
ANTON RABASSA.

(D'Un tros de paper).

ren se sempre ala Comtessa e no uolhé re dir. mar en nom
de nos pel dret que elahi hama:-



Passat mig añ. nos fom aterragona e uolch ni
sevor que mevs d'cert que nos no haviem ma
... de nos pel dret que elahi hama:-

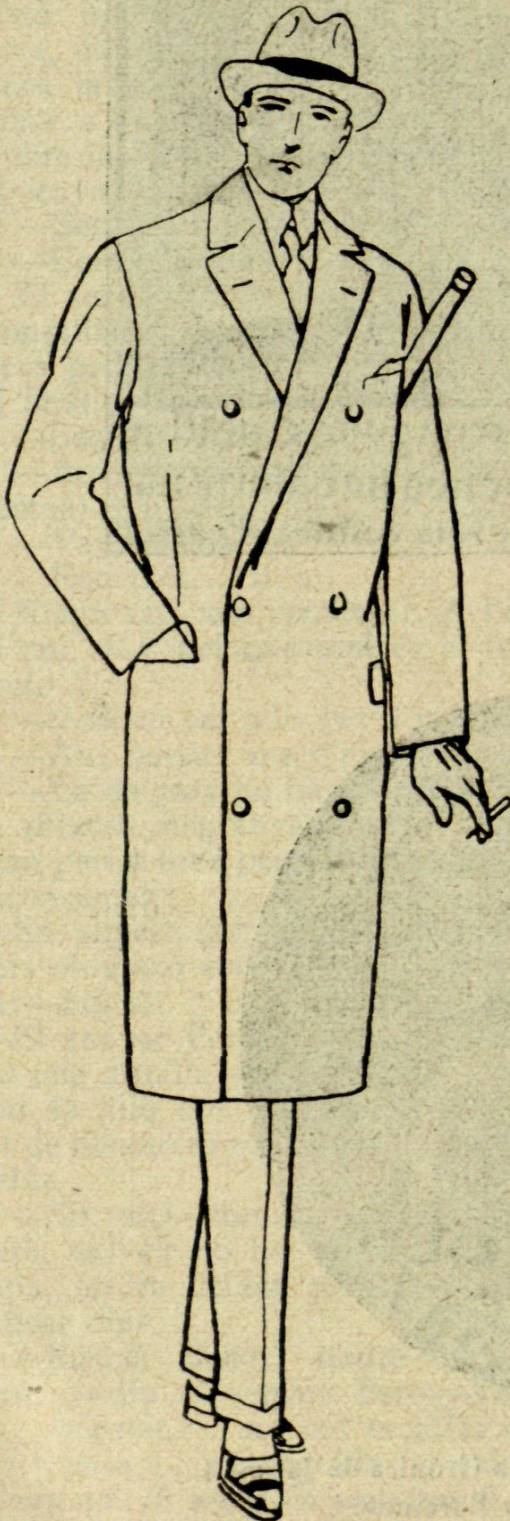


Mostra dels gravats de l'edició de la Crònica de Jaume I,
de la «Col·lecció Popular Barçino».

LIQUIDACIÓ de totes les existències de la CASA BASTIDA

18, PASSEIG DE GRÀCIA, 18

Gran Basar de Sastreria, sistema Nordamericà



Nostra contínua prosperitat ens ha permès fer una Gran Reforma de la que neix una nova i més potent Casa Bastida i que per donar lloc a una Transformació total, necessitem liquidar completament nostres existències a qualsevol preu

Comprant els seus Vestits, Abrics, Camises, Corbates, Mitjons, Mocadors, Sabates i Capells, per cada 25 ptes., comprarà com per valor de 25 duros en altra part.

Secció de Sastreria, confeccionada i a la mida

Es confeccionen tota classe de Peces: de Carrer, d'Abric, d'Etiqueta i d'Esport
Elegants vestits, gust de gran xic i tall anglès, des de 50 ptes., amb figurins Dernier Cri i Sistema Ràpid, en quatre hores.

10.000	Vestits confeccs. panyo,	des de	20	Ptes.
10.000	Pantalons	" "	5	"
10.000	Abrics Alta Novetat...	" "	25	"
10.000	Talls de vestit	" "	10	"
10.000	Impermeables	" "	25	"
10.000	Americanes Punt	" "	25	"
10.000	Pantalons Oxford	" "	10	"
10.000	Americ. Tutan-kamen.	" "	25	"
10.000	Trinxeres	" "	50	"
10.000	Batins	" "	25	"
10.000	Pijames tall Sastre	" "	5	"
10.000	Guardapols	des de	5'95	"
10.000	Gorres	" "	0'95	"
10.000	Capells	" "	5'95	"
10.000	Sueters	" "	7'95	"

En diferents Seccions

Camises	des de	3'95	Ptes.
Calçotets	" "	1'95	"
Guants	" "	0'95	"
Tirants	" "	0'95	"
Mitjons	" "	0'50	"
Lliga-cames	" "	0'50	"
Mocadors de butxaca	" "	0'50	"
Corbates Seda	" "	0'95	"
Camises Dormir i Esport ...	" "	4'95	"

Nostres incompatibles Baratures no impedeixen que obsequiem a nostres compradors amb sorprenents Regals segons la compra

Els de fora que vulguin servir-se de nostra casa, escrivint-nos i adjuntant 0'50 pesetes en segells, rebran: Catàleg, Mostres, Figurins i un sistema per prendre's la mida així com les instruccions per a rebre l'encàrrec abans dels 8 dies

«EL BORINOT»

és el
periòdic literari
de més circulació

AQUEST NUMERO
HA PASSAT PER LA CENSURA

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

PATENTS I MARQUES
A. PASQUAL.—C. de Cent, 304, pral.

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES
F. BONET.—València, 188

Llibres, els millors
EDITORIAL POLÍGLOTA.—Petritxol, 8

Instal·lacions elèctriques, aigua i gas
RAFAEL SALA.—Corts Catalanes, 451.

MATERIAL ESCOLAR I CIENTÍFIC
(SUC. ESTEVA MARATA). R. Univer., 7

Ceràmica i Rajoles
CASIMIR VICENS.—Tallers, 72.

Llaneria i Sederia
CASA PUIG.—Call, 9.

Camiseria.—Boqueria, 36 i 38
RODRIGUEZ & FERRER

Articles fotogràfics i Ràdio
PÉREZ I SÀBAT.—Fontanella, 18

Art. fotogràfics i treb. de Laboratori
E. PICAZO.—Jovellanos, 4.

Articles fotogràfics i ràdio
V. CALDÉS ARÚS.—Salmerón, 140.

Articles Viatge i Pell
LA MUNDIAL.—Salmerón, 153.

ANTIGUITATS D'ART
Carrer del Call, 28, pral.

Cristalleria i Alumini
CASA ACAR.—Ronda S. Antonio, 60.

Taller d'OPTICA, J. PUIGORIOL.
Carrer Muntaner, 56

VULCANITZACIÓ DE NEUMÀTICS
A. Hernández.—Rosselló, 199.

Fàbrica de Làmpares Elèctriques
ALFONSO MAÑES.—Villarroel, 173 bis

GANIVETERIA ROCA
Plaça del Pi, núm. 3

CAMISERIA del "Liceo"
JOAN VALLVÉ.—Sant Pau, 3.

**Pianos, harmòniums: venda i afina-
ció.**—Planeta, 41—L. CAMPS ARNAU.

Sastreria Econòmica.—P. Padró, 14
Trajos a plassos i al comptat

**Acadèmia Tall i Confecció per a
senyoretetes.**—Diputació, 222, pral. 1.^a

Sastreria Guilemany, vestits i for-
mes tots preus. P. Sol, 8, t. 1451-G

Rellotgeria PAHISSA. Adob de re-
llotges. Joies.—Mallorca, 330.-Barc.

PELLETERIA LE RENARD
Corts Catalanes, 614.-Barcelona

Màquines per rentar, secar i planxar
Via Layetana, núm. 54.-Barcelona.

Electricitat i Lamp. MARCELÍ ROVIRA
Plassa Pí, núm. 2.-Barcelona.

...FRATERNUS. Agència de Negocis
Plassa Catalunya, 3, 2.^o, 1.^a.-Barna.

VULCANITZACIÓ DE NEUMÀTICS
Compra-venda. — Menéndez P. 14

Moneders, Carteres i Petaques (F.)
R. Torres.—Plassa del Pí 2.-Barna.

EL KRIC. Acc. i nov. per a Auto. a
preus reduïts.—Aragó, 201

*Caixes cabals des de 200 ptes. totes
d'acer.*-P. Marquilló. Mallorca, 125



SALA PARÉS
Establiments **MARAGALL**
Patritxol, 3 i 5 - BARCELONA

MOBLES FRADERA

Fradera i Ribas, s. en C.

Fabricació pròpia

Vendes a termes.
Condicions especials pel
pagament immediat.

Exposició, Despaitx i Tallers:
Calabria, 94 - Tel. 968-H
BARCELONA



RAMON SUNYER
JOIER

Corts Catalanes, n.º 665
Teléfon 813-S. P. - BARCELONA

**IGNASI FOLCH
I TORRES**

Una dona

Novel·la
contemporània

A TOTES
LES
LLIBRERIES

Preu:
3'50 ptes.

FOTOGRAVATS



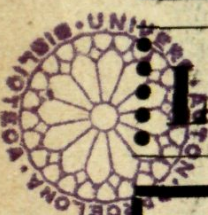
TRICROMIAS - AUTOTIPIAS

CALÇATS

**ALFONS
RASPALL**

Es serveix
bé, bo
i a bon preu

Portaferrissa, 13
BARCELONA



LATZER DE TORMES

el clàssic de l'humor
demaneu-lo a totes les llibreries **2**
Pessetes

Reirotgeria "El Marino"

EL MILLOR
RELOTGE
SUIS DE PRE-
CISSIO. Garan-
tit per 10 anys
i únic que du-
rant els cinc
primers
s'adoba
de franc en tota
mena de espal-
llament.



PER ENCARREGS:
JAUME ROCA,
Ordre, 136,
Sant Andreu.
**JOSEP TO-
RRUELLA,**
Pipollés, 73,
St. Martí.
**MERCE-
RIA «Bell Ca-
prici»,** Carmel,
50, Les Corts.

CENTRAL I TALLER D'ADOBES:
Jaume Fonollosa, Canvis Vells, 8.
Bisuteria fina. - BARCELONA



Si els seus
ulls es
cansen pot
evitar-ho
consultant
l'òptic
profes-
sional

J. Ruiz Urrea
Ronda Sant Antoni, 61
No confongui el numero. - Entrada per l'escala.

FÀBRICA DE LLONGANISSES
la millor de la nostra terra

TELEFONS

A Seu d'Urgell, n.º 124
A Barcelona, n.º 2023
A Sitges, n.º 1383

Demaneu a tot arreu la marca

ELS PIRINEUS

Quingles i Escalèr

CA TELLCIUTAT
(Seu d'Urgell)

172